

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: **N.**, so sídlom **S.**, *právne zastúpený: Mgr. J. J., advokátom, advokátska kancelária so sídlom M.*, proti žalovanému: **Starosta obce Beluša**, Farská ulica č. 1045/6, Beluša, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 01/2009/002583/2 zo dňa 16.06.2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/91/2009-36 zo dňa 20.07.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/91/2009-36 zo dňa 20. júla 2010 **m e n í** tak, že fiktívne rozhodnutie starostu Obce Beluša v spojení s rozhodnutím Obce Beluša č. 01/2009/002583/2 zo dňa 16. júna 2009 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 378,28 € na účet právneho zástupcu žalobcu Mgr. J. J., advokáta, I., do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p. žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví rozhodnutia označeného žalovaného, ako aj fiktívneho rozhodnutia starostu Obce Beluša, ktorými tento nesprístupnil informácie –

video z mimoriadneho zastupiteľstva o schválení zámeru rozšírenia lomu, pričom krajský súd považoval podanú žalobu za rozhodovanie o opravnom prostriedku proti neprávoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom.

Z podkladov vyplývajúcich z administratívneho spisu prvostupňový súd zistil, že žalobca doručil odporcovi dňa 08.06.2009 žiadosť o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z., ktorou žiadal sprístupniť video z mimoriadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva o schválení zámeru rozšírenia lomu, správu o záverečnom účte obce za rok 2008, stanovisko kontrolóra k správe o záverečnom účte obce za rok 2008. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 16.06.2009 rozhodol o žiadosti žalobcu tak, že požadované informácie sprístupnil s výnimkou toho, že video z mimoriadneho zasadnutia zastupiteľstva nesprístupnil s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 12 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, z dôvodu, že sa jedná o informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby a k ich sprístupneniu nedali dotknuté osoby predchádzajúci súhlas. Za nesúhlas krajský súd považoval vyjadrenie A. B., generálneho riaditeľa P. C., a.s., L., ktorý sa zúčastnil na mimoriadnom zasadnutí obecného zastupiteľstva a bol tým pádom zaznamenaný na videozázname. Žalobca podal proti prvostupňovému rozhodnutiu včas odvolanie z dôvodu, že bolo porušené jeho právo rozširovať informácie získané na verejnom zasadnutí orgánom územnej samosprávy. Tvrdil, že zákon neumožňuje orgánu územnej samosprávy rozhodnúť o tom, že šírenie ľudskými zmyslami vnímateľných informácií z verejného zasadnutia, zachytených technickým zariadením možno obmedziť. Napadnuté rozhodnutie považoval za svojvoľné, vydané nad rámec zákonnej úpravy obsiahnutej v zákone o obecnom zriadení i v zákone o slobode informácií, odporujúcej zisteniu základných práv a slobôd.

Z takto zisteného skutkového stavu krajský súd dospel k záveru, že zákonnosť napadnutého rozhodnutia je potrebné posúdiť podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. z dôvodu, že súd nepreskúmaval zákonnosť tzv. fiktívneho rozhodnutia (§ 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.), ale rozhodoval o opravnom prostriedku proti neprávoplatnému rozhodnutiu odporcu zo dňa 16.06.2009.

Krajský súd dospel k záveru, že povinnou osobou podľa § 2 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám je okrem iného aj obec. V prejednávanej veci rozhodol starosta Obce Beluša ako príslušný orgán územnej samosprávy v zmysle § 13 ods. 4 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva pre obecný úrad právomoc, aby o žiadosti o sprístupnenie informácii rozhodoval v prvom stupni obecný úrad. Obecný úrad nie je podľa § 4 zákona č. 369/1990 Zb. orgánom, ktorý za obec vykonáva samosprávu a preto ak v danej veci rozhodol starosta, ide o rozhodnutie povinnej osoby podľa § 2 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. O opravnom

prostriedku proti rozhodnutiu starostu, ktorý rozhodoval pri výkone samosprávy, rozhoduje súd, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 27 ods. 2 bod 1 zákona č. 369/1990 Zb.).

Osobitným predpisom vo veciach slobodného prístupu k informáciám je zákon č. 211/2000 Z.z., ktorý v ustanovení § 19 upravuje opravné prostriedky. Vzhľadom k tomu, že o žiadosti žalobcu nerozhodoval obecný úrad, ale starosta obce, neprichádza do úvahy, aby odvolanie žalobcu opakovane rozhodoval žalovaný podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z.

Z tohto právneho názoru potom súdu vyplynulo, že preskúmava iba zákonnosť rozhodnutia starostu obce, t.j. orgánu územnej samosprávy, pričom nejde o tzv. fiktívne rozhodnutie podľa § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., ale ide o rozhodnutie, ktoré nenadobudlo právoplatnosť a preto súd preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie orgánu samosprávy podľa § 250l a nasl. O.s.p.

Krajský súd prihliadol na dôvody uvedené v odvolaní žalobcu zo dňa 23.06.2009, ktoré majú všeobecný charakter. Podľa názoru súdu žalovaný dôvodne žiadal súhlas dotknutej osoby A. B., ktorá bola na videozázname zachytená a ktorá nie je členom obecného zastupiteľstva, pretože možno má dôvodnú obavu, že zverejnené informácie sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby. Na tvrdenie žalobcu, že technickými prostriedkami je možné videozáznam upraviť súd neprihliadol, pretože takúto požiadavku žalobca neuplatnil s podaním žiadosti o sprístupnenie informácie.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca zastúpený advokátom včas odvolanie. Uviedol, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké konkrétne informácie týkajúce sa osobnosti a súkromia konkrétnej fyzickej osoby by mali byť obsahom požadovaného videozáznamu dotknuté. Rozhodnutie neobsahuje žiaden iný konkrétnejší dôvod a vyjadrenia Ing. B. predložil súdu žalovaný až v rámci konania pred súdom, preto ani odvolanie, ktoré žalobca podal dňa 23.06.2009 nemohlo obsahovať konkrétnejšie dôvody. Z tohto pohľadu je podľa žalobcu rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím sa však krajský súd nezaoberal, aj keď sa podľa ustanovenia § 250j ods. 3 O.s.p. zaoberať mal a to aj nad rámec odvolania.

Podľa názoru žalobcu obrazový záznam z rokovania obecného zastupiteľstva môže byť chránený ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., nakoľko sa ním zaznamenáva verejnosti bez obmedzenia prístupná činnosť volebného orgánu a o zúčastnených osobách neobsahuje žiadne informácie, ktoré by nebolo možné získať iným spôsobom, ani neobsahuje údaje týkajúce sa ich súkromia, ani nezaznamenáva ich prejavy osobnej povahy. Nesprístupnením požadovanej informácie bolo okrem toho porušené aj právo slobodne vyhladávať, prijímať a rozširovať idey a informácie a došlo aj k obmedzeniu možnosti

verejnej kontroly činnosti samosprávy. Na základe uvedených skutočností podľa žalobcu prvostupňové rozhodnutie Obce Beluša vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Skutočnosť, že predmetný videozáznam sa vyhotovuje len za účelom kontroly správnosti obsahu zápisnice z rokovania zastupiteľstva nie je v tejto situácii podstatné. Podstatné je, že ide o videozáznam, nesúci určitú informáciu, na ktorej sprístupnenie mal žalobca právo, takisto je irelevantné, že účastníci zasadnutia neboli oboznámení s tým, že videozáznam môže byť ďalej šírený. Osoby zúčastnené na zasadnutí sú si vedomé toho, že sa zúčastnili na verejnom zasadnutí, na akékoľvek ich prejavy na uvedenom zasadnutí môže vnímať vopred neznámy počet osôb. Pri poslancoch obecného zastupiteľstva, resp. ostatných verejne činných osobách, to že ich právo na ochranu osobnosti pri rokovaní obecného zastupiteľstva je oslabené judikoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. II. ÚS 44/00 alebo IV. ÚS 40/2003, podľa ktorého zasadnutie mestského zastupiteľstva ako orgánu samosprávy mesta sa riadi princípom verejnosti. Uzavrieť výkon verejnej moci pred občanmi je prípustné len v prípadoch a spôsobom, ktorý stanoví zákon (článok 13 ods. 2 a článok 26 ods. 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky). Osobný rozsah základného práva na informácie je daný slovom „každý“. Právo vyhľadávať a prijímať informácie treba pritom chápať ako konanie smerujúce k všeobecnej povinnosti orgánov verejnej moci poskytovať informácie o svojej činnosti, postupoch, konaniach rozhodovacích procesoch a rozhodnutiach jednotlivým osobám. Žalovaný vo svojich vyjadreniach tvrdil, že zverejnil zápisnicu, ktorej obsah je takmer doslovným prepisom videozáznamu a tým zrejme považoval svoju povinnosť sprístupniť informáciu za splnenú v dostatočnej miere. Podstatou práva na slobodný prístup k informáciám však nie je to, aby žiadateľ sa dostal k informácii, ktorú poskytovateľ považuje za dostatočnú, ale naopak podstatou je to, aby sa žiadateľ dostal k akejkoľvek informácii, pokiaľ jej sprístupnenie nie je obmedzené zákonom. Jedným zo základných princípov zákona č. 211/2000 Z.z. je totiž aj to, že všetky informácie, ktoré nie sú tajné, sú verejne prístupné.

V celej veci je podstatné podľa žalobcu to, že žalovaný sa pri nesprístupnení videozáznamu odvoláva na ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., pričom túto argumentáciu si osvojil aj súd a najmä z tohto dôvodu, rozhodnutie žalovaného potvrdil. Je teda zrejme, že v uvedenej veci dochádza ku kolízii základného práva na informácie a základného práva na ochranu súkromia osoby. Ide o základné práva na rovnakej kvalitatívnej úrovni, preto ich stret a kolízia sa musia riešiť so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu a iba tieto konkrétne okolnosti ukrývajú v sebe odpoveď na to, ktorému z týchto základných práv je nevyhnutné a potrebné dať prednosť, pričom treba rešpektovať zmysel a podstatu kolidujúcich základných práv.

Názor krajského súdu vyjadrený v odôvodnení rozsudku, podľa ktorého „na tvrdenie žalobcu, že technickými prostriedkami je možné videozáznam upraviť, krajský súd neprihliadol, pretože takúto požiadavku navrhovateľ neuplatnil s podaním žiadosti o sprístupnenie informácie“ považuje za nesprávny, vychádzajúci z chybného chápania práva povinnosti oprávnenej a povinnej osoby. Oprávnená osoba nemôže vopred vedieť, či informácie, ktorej sprístupnenie žiada, spĺňa zákonom ustanovené predpoklady na to,

aby bola zo sprístupnenia vylúčená a teda ju nie je možné sprístupniť celú, alebo je možné sprístupniť ju len čiastočne. Oprávnená osoba tiež nemôže vedieť, akými technickými prostriedkami disponuje povinná osoba. Zákon neukladá povinnej osobe povinnosť v prípade sprístupnenej informácie sa pri tomto obmedzení riadiť pokynmi, resp. návrhmi oprávnenej osoby a takisto nedáva oprávnenej osobe si vybrať spôsob anonymizácie. Dôležitou otázkou je otázka, čo sa považuje za prejav osobnej povahy. Podľa názoru žalobcu za prejav osobnej povahy, používajúcu ochranu podľa § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. nemožno považovať prezentáciu podnikateľského subjektu, prednesenú štatutárnym zástupcom právnickej osoby, na verejne prístupnom zasadnutí obecného zastupiteľstva a už vôbec nie v prípade, ak ide o podnikateľský zámer dlhodobu schopný a nezvratne ovplyvniť životné prostredie obyvateľov obce a jej okolia. Osoby vystupujúce na obecnom zastupiteľstve s prezentáciou svojho podnikateľského plánu musia predpokladať a byť uzročené s tým, že ich vystúpenie bude potencionálne sledovať množstvo osôb, že toto vystúpenie môže byť rôznymi spôsobmi zaznamenané a jeho obsah ďalej šírený. Ak je obsah uvedeného vystúpenia poňatý do verejne prístupnej zápisnice, nikomu nemôže vadieť, ak je zverejnené aj samotné vystúpenie, anonymizácii by mohlo podliehať maximálne vyhotovenie podobizní vystupujúcich osôb, ktoré z pochopiteľných dôvodov zo zápisnice na rozdiel od videozáznamu nie sú zrejmé, nemôže to však byť dôvodom na nesprístupnenie tzv. záznamu. V prípade záznamu z verejného zastupiteľstva, na ktorom podnikateľský subjekt prezentuje svoj podnikateľský zámer schopný už v značnej miere ovplyvniť životné prostredie v obci, nie je podľa žalobcovho názoru nevyhnutné a potrebné uprednostniť základné právo na súkromie na úkor garantovaného základného práva na informácie, práve naopak, právo na informácie sú nad právom súkromia.

Z uvedeného má žalobca za to, že Krajský súd v Trenčíne dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. V odôvodnení rozsudku sa súd vôbec nevysporiadal s tým, že odôvodnenie napadnutého prvostupňového rozhodnutia je dostatočné a rozhodnutie je preto nepreskúmateľné.

Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal žalobca, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zmenil a vo veci sám rozhodol tak, že vec zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 07.10.2010 uviedol, že podľa jeho názoru prvostupňový súd zistil v plnom rozsahu skutkový stav a vec správne posúdil. Obec Beluša postupovala pri vybavení žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie v súlade so zákonom o slobodnom prístupe k informáciám s rešpektovaním nesúhlasu Ing. B. a stanoviskom úradu na ochranu osobných údajov. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom odvolaní žalobcu

(§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a následne po tom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým zmenil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s fiktívnym rozhodnutím starostu Obce Beluša a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p.).

Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodujúcou okolnosťou, ktorú je potrebné posúdiť je ustálenie, či Krajský súd v Trenčíne ako súd prvostupňový postupoval správne, keď v konaní konal v ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a žalobu žalobcu považoval za opravný prostriedok podľa § 250l ods. 1 O.s.p.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúma zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa len pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. obec samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku, všetky záležitosti, ktoré ako jej samosprávnou pôsobnosť upravuje osobitný zákon, ak takéto úkony podľa zákona nevykonáva štát alebo iná právnická osoba.

Podľa § 13 ods. 1 veta prvá zákona č. 369/1990 Zb. predstaviteľom obce a najvyšším výkonným orgánom obce je starosta.

Podľa ods. 4 písm. c/ citovaného zákonného ustanovenia starosta zastupuje obec vo vzťahu ku štátnym orgánom, právnickým a fyzickým osobám.

Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia starosta je štatutárnym orgánom.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. obecný úrad najmä vypracúva písomné vyhotovenie rozhodnutí obce.

Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia prácu obecného úradu riadi starosta.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. na konanie, v ktorom o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb rozhoduje pri výkone samosprávy obec, sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní; o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu rozhoduje súd, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade pre posúdenie, či podanie žalobcu na súd je žalobou podľa § 247 O.s.p. alebo opravným prostriedkom podľa § 250l O.s.p. je určujúcim zákonným ustanovením § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. je v spojení s § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ktoré vymedzujú ako druhý stupeň konania opravný prostriedok, pokiaľ osobitný predpis neustanovuje inak. Zo znenia § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ktorý vo vzťahu k § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. je osobitným predpisom vyplýva, že ako prvostupňový orgán na podanie informácie v prípade, ak je povinnou osobou obec, je stanovený obecný úrad, ktorému citovaný § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. zveril rozhodovanie ako prvostupňovému orgánu. Potom možno pripustiť, že zákon č. 211/2000 Z.z. je vo vzťahu k zákonu o obecnom zriadení v postavení osobitného zákona a použije sa prednostne, pričom o odvolaní proti jeho rozhodnutiu ako druhostupňový správny orgán rozhoduje starosta obce. Týmto postupom sú naplnené zákonné podmienky pre uplatnenie § 247 ods. 2 O.s.p., nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú nadobudlo právoplatnosť a správne mal prvostupňový súd vec prejednať ako žalobu podľa § 247 ods. 1 O.s.p. a nie ako opravný prostriedok.

Napriek legislatívne neobvyklému zaradeniu súdnej ochrany k opravným prostriedkom podľa správneho poriadku, v skutočnosti pri preskúmaní § 19 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z.z. ide o súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá sa v tomto prípade realizuje prostredníctvom žaloby v správnom súdnictve. Žaloba v správnom súdnictve, na základe ktorej možno preskúmať rozhodnutie o odmietnutí žiadosti o poskytnutie informácie nie je preto opravným prostriedkom.

Zo znenia zákona č. 211/2000 Z.z. nepochybne vyplýva, že oznámenie povinnej osoby o nesprístupnení informácie je rozhodnutím správneho orgánu.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. rozhodnutie musí byť v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a z ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Povinnosťou správneho orgánu s poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie je zaoberať sa pri odôvodnení rozhodnutia všetkými skutkovými okolnosťami, vykonanými dôkazmi, vyvodiť z týchto dôkazov skutkové a právne zistenia a potom voľným správnym uvážením pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a medzi, ktoré zákon stanoví, dospieť pri dodržiavaní logického výkladu k rozhodnutiu. Rozhodnutie Obce Beluša č. 01/2009/002583/2 zo dňa 16.06.2009, ktoré je potrebné v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. považovať za prvostupňové rozhodnutie obecného úradu, však vyššie uvedené požiadavky nespĺňa. V danom prípade pri odmietnutí informácie „video z mimoriadneho zastupiteľstva o schválení zámeru rozšírenia lomu“ obsahuje iba konštatovanie, že sa jedná o informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby a k ich sprístupneniu nedali dotknuté osoby predchádzajúci písomný súhlas. Takéto odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu je nedostatočné a nenapĺňa ani minimálne požiadavky zákonných ustanovení.

Žalobca sa odvolal proti rozhodnutiu žalovaného o neposkytnutí informácie podaním zo dňa 23.06.2009.

Keďže na jeho odvolanie žalovaný nijako nereagoval, vznikla fikcia vydania rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie potvrdené podľa § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.

Toto ustanovenie je potrebné vykladať tak, že nezbavuje správny orgán povinnosti riadne vykonať odvolacie konanie a rozhodnutie náležite odôvodniť, čím je všeobecne vo fiktívnom rozhodnutí naplnený nedostatok jeho nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti pre nedostatok dôvodov, keďže nemá náležitosti § 47 zákona č. 71/1967 Zb.

Poukazujúc na uvedené, senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/91/2009-36 zo dňa 20.07.2010 zmenil a napadnuté rozhodnutia zrušil z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci ako aj pre nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní priznal náhradu požadovaných trov konania, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu a odvolanie po 66 € a trov právneho zastúpenia za prevzatie veci 53,49 €, režijný paušál 6,95 €, podanie žaloby vo výške 53,49 €, režijný paušál 6,95 €, účasť na pojednávaní vo výške 55,49 €, režijný paušál 7,21 € a odvolanie vo výške 55,49 € a režijný paušál 7,21 €. Spolu trovy konania činia sumu **378,28 €**.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 09. novembra 2010

JUDr. Jana Zemková PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková